**PREEK GEHOUDEN BIJ DE BEGRAFENIS VAN
PÈRE THADDÉE BARNAS DOOR PÈRE LAMBERT VOS, ABT VAN CHEVETOGNE, OP 26 MAART 2021**

Allereerst wil ik allen groeten en bedanken die zich via de ether bij ons voegen omdat zij niet fysiek bij ons aanwezig kunnen zijn vanwege de gezondheidssituatie van onze gemeenschap, positief getest op Covid-19. Zij zijn als alle dierbaren die in groten getale kwamen om Martha en Maria te troosten bij de dood van hun broer Lazarus. Mogen zij bij ons zijn, getuigen van ons geloof in de verrijzenis van Christus en in onze eigen verrijzenis die ook die van onze confrater Père Thaddée is.

Het leven van Père Thaddée kan in enkele woorden worden samengevat: een Passie, de Eenheid!

Al drie dagen lang stromen van alle kanten betuigingen van medeleven en sympathie binnen, waarin Père Thaddée wordt geprezen als oecumenicus, apostel van de eenheid, man van de dialoog, ... Er tekent zich een portret af dat doet denken aan Paulus die een Jood werd met de Joden en een Griek met de Grieken (1 Kor 9,20-21), die begaan was met alle Kerken (2 Kor 11,28), handelend te pas en te onpas (2 Tim 4,2), zichzelf tot alles voor allen makend (1 Kor 9,22). Ongetwijfeld had Père Thaddée ook het sterke karakter en het vurige temperament van Paulus... Niet altijd gemakkelijk, Paulus, maar we zijn hem veel verschuldigd!

Als we kunnen zeggen dat de Eenheid een passie was voor Père Thaddée, dan is dat omdat het allereerst een roeping was, een roeping van God die hem ertoe bracht zijn land, Amerika, te verlaten voor een bijna verloren plek in Europa, Chevetogne, waar hij zelfs de taal niet kende. Een avontuur, maar ook een droom! Hij was 20 jaar oud, de leeftijd waarop alle hoop geoorloofd is, misschien ook alle dwaasheden.

Ik zal het leven van Père Thaddée hier niet in detail bespreken, omdat ik het risico loop veel dingen te vergeten. Andrew Joseph Barnas werd op 8 november 1944 in Chicago geboren in een gezin van Poolse afkomst. Zijn jeugdherinneringen aan een ultra-confessioneel Amerika waar Kerken naast elkaar leefden zonder elkaar te ontmoeten, maar ook aan de warmte van oude Oosteuropese tradities, lieten een blijvende indruk op hem achter en leidden tot zijn wens zich in te zetten voor de ontmoeting van de Kerken en ook om, vele jaren later, sociologie te gaan studeren.

Op de leeftijd van 18-19 jaar sloot hij zich aan bij de *Resurrectionist Congregation*, een religieuze congregatie van Poolse oorsprong, waar een novicenmeester zich spoedig bewust werd dat de jonge Andrew zich sterk

voelde aangetrokken tot de oosterse liturgie en de eenheid van de christenen. Deze novicenmeester had horen spreken over Chevetogne en raadde Andrew aan om te gaan kijken. En dat deed hij. Het vervolg kennen we: hij trad in 1964 in Chevetogne in, kreeg er de naam Thaddée, deed er zijn professie op 27 december 1965 en werd er op 11 januari 1976 tot diaken gewijd. Hij heeft hier zijn leven in dienst gesteld van de eenheid van de christenen.

In het klooster was hij tegelijkertijd of achtereenvolgens bibliothecaris, *écclésiarque* oftewel *sacristain* van de Byzantijnse kerk, en verantwoordelijk voor ons tijdschrift *Irénikon*, terwijl hij tegelijkertijd externe verplichtingen op zich had genomen op regionaal/diocesaan, nationaal en internationaal niveau. In verschillende hoedanigheden heeft hij deelgenomen aan de grote oecumenische bijeenkomsten overal in de wereld, of het nu ging om de bijeenkomsten van de Wereldraad van Kerken (Porto Alegre, Busan), de Conferentie van Europese Kerken of de Europese Oecumenische Assemblée (Gratz, Sibiu), de Lambeth Conference of het Grote en Heilige Pan-Orthodoxe Concilie van Kreta waar hij als journalist was geaccrediteerd. Onder al deze zaken waar hij zich voor inzette was er één die hem bijzonder na aan het hart lag: de joods-christelijke dialoog. Men herinnert zich de rol die hij speelde in de kwestie van de Karmel van Auschwitz, waarbij hij zich ferm inzette om de herinnering aan de slachtoffers van de Shoah intact te houden.

De getuigenissen van sympathie over de oecumenische inzet van Père Thaddée mogen dan overvloedig zijn, zij benadrukken ook zijn liturgische inzet als diaken en op zijn vriendschapskwaliteiten.

Père Thaddée had een grote liefde voor de liturgie, vooral voor de Byzantijnse liturgie. Als diaken en aartsdiaken celebreerde hij jarenlang met verve en waardigheid, en als *ceremoniarius* zag hij toe op het goede verloop van de vieringen, vooral in de Goede Week, met nauwgezette aandacht voor details en evenveel bezorgdheid; zozeer wenste hij dat alles perfect verliep. Hoeveel équipes van Goede-Week-acolieten heeft hij niet gevormd! Mag ik zeggen dat zijn diakenschap hem zozeer op het lijf geschreven was, dat men hem soms op straat toeriep: “U bent de diaken van Chevetogne”. Hij was er erg gevleid door.

Père Thaddée was ook zeer gevoelig voor vriendschap. Hij was in staat om vele vriendschappen te ontwikkelen en te onderhouden gedurende zijn leven. We zullen ons ook de gebeden herinneren die door hem als diaken in zoveel verschillende talen in de kerk werden uitgesproken, zodat iedereen er zich welkom voelde. Onder zijn soms wat korzelig uiterlijk verborg hij een extreme gevoeligheid die hem parten heeft kunnen spelen en doen lijden. Hij had ook een natuurlijke en spontane empathie voor de gemarginaliseerden, de verachten, de ’kleintjes’, de onderdrukten, zowel op het niveau van personen als van

gemeenschappen, vooral de geminachte kerkelijke minderheden.

Bij alles wat hij ondernam, zette Père Thaddée zich totaal in, omdat hij geloofde in wat hij deed. Hij gaf zich volledig aan zijn taak, ten koste van zijn gezondheid die de laatste jaren sterk was verslechterd. Maar daar hoorde je hem niet over en acht dagen voor zijn dood was hij nog met een vriend op pad om een jongerenmars te organiseren in de komende herfst. Hij stierf werkelijk in het harnas. Hij kan zich vandaag horen zeggen: “Goede en trouwe dienaar, kom delen in de vreugde van uw Heer” (Mt 25,21), en eenheid vinden in de schoot van Abraham.